

Evelin Kivimaa

**Kratitüdruk
Krata
aitab
libahundikutsikat**

Toimetanud Piret Ruustal
Pildid joonistanud Piia Maiste
Küljendanud Piia Maiste

© Evelin Kivimaa ja kirjastus Argo, 2021

Illustratsioonid © Piia Maiste, 2021

Kõik õigused kaitstud.

www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-688-54-8

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Sisukord

Unistus Suurest Autotuurist.....	5
Kuhu ema kadus?.....	9
Roosa haldja võluvägi.....	12
Appi, hunt majas!.....	17
Libahundikutsikas möllab ringi.....	19
Liirum-laarum-lumps!.....	21
Põgenemine huntide piiramisrõngast.....	25
Sularaharöövel.....	28
Vihmakõdi.....	32
Taeva alla naelutatud.....	36
Nael kummi!.....	40
Hello Kitty rünnak.....	43
Kõik on otsas.....	47
Mardi küüned külmetavad.....	49
Politseikontroll!.....	56
Metsapeatus või 24/7.....	61
Metsa vahele eksinud.....	66
Soovangis.....	69
Ema, kus sa oled?.....	74
Kuidas libahunti inimeseks muuta?.....	77
18 kilo rabelevat pahameelt.....	80
Kraap-kraap-kammipill.....	84
Mis juhtub, kui auto on vähe musi saanud?.....	87
Maruvihane vanapagan klaarib vanu arveid.....	89
Pöidlad pihku!.....	95

Unistus Suurest Autotuurist

Kratitüdruk Krata jääb kodumaja värava juurde seisma, erkrohelised silmad suured-suured, ja vaatab igatsevalt halli maanteelinti, mis kaugustesse keerdub. Kohe-kohe on algamas Suur Autotuur ... oi, sealt eemalt juba paistabki tilluke mutukas, kes siiapoolle vudib!

Kratitüdruk tõuseb õhinal lendu ning tuhiseb lähemale kõndiva tudengineiu Triinu poole. Viuhti! maandub ta kauaoodatud sõbra kõrval.

„Mul on sulle kingitus!” teatab Krata, mõlemad käed selja taha peidetud ja näol kaval naeratus. Ta sirutab käed ette. Kummaski väikeses pihus on kirev sügisene vahtraleht.

„Aitäh! Nii armas sinust,” heldib Triinu ja ulatab Kratale omakorda kuldse nokkmütsi. „Palun! Mis sa sellest mütsist arvad?”

„Ma arvan, et mu pea armastab seda mütsi!” rõõmustab Krata ja sätib nokatsi endale kohe pähe.

Triinu nuusutab kingiks saadud puulehti, justkui oleksid need lilled. Punase-kollasekirjud lehed lõhnavad nagu sügis.

Kratitüdruk lööb käed ümber Triinu ja nad kallistavad kõvasti-kõvasti. Edasi liiguvad sõbrakesed maja poole juba kõrvuti kõndides ja teineteise ümbert kinni hoides.

„Nii tore, et sa tulid!” vadistab Krata. „Kui kauaks sa saad jääda?”

„Umbes nädalaks,” vastab Triinu, paitades õrnalt krati rõõmusoranže juukseid.

„Nii natukeseks! Kas me sõidame Suurele Autotuurile kohe homme hommikul? Või lähme juba täna?” uudistab Krata.

Triinu ohkab.

„Mis sa ohid!” imestab Krata. „Sa ju ise lubasid, et niipea, kui oled autojuhiloa kätte saanud, võtame ema auto ja sõidame koos Suurele Autotuurile!”

Jehuuuu! Eesootavale seiklusele mõeldes Krata lausa pulbitseb suurest rõõmusest, ühekorraga tantsib-hullab-hüppab-naerab ja keerutab kollase-oranžikirjut saba, nii et sädemed lendavad.

Kratid ei kasva. Nii ongi Krata täpselt selline nagu seitsme aasta eest, kui Triinu koos vennaga krati valmistas, lambavillaga täidetud padjapüürist, lõngast, plastiliinist, savist ja kõigest muust, mis vajalik tundus. Laste looming ärkas ellu, kui neil õnnestus vanapagana õpipoissi ninapidi vedada, andes vastukaubaks krati hinge eest lihtsalt metsmaasikaid, mitte oma veretilku.

Krata on kasvult pisut üle meetri, lõbusa tedretähnilise nõbinina, oranžide juuste ja erkroheliste silmadega. Ja muidugi saba! Tolmuharjast tehtud koheva kollase-oranžitriibulise saba puudutus on pehme nagu linnusulega tehtud pai.

Triinu on aga vahepeal plikapõlvest välja kasvanud, sirgunud tudengi-
neiuks, kes alustas sel sügisel juba teist kursust linnas ülikoolis. Kuna kratti
ei saa ühiselamusse kaasa võtta, siis jäigi Krata koos Triinu emaga maale
elama. Ümber nende talumaja laiub suur aed õunapuude, marjapõõsaste
ja maasikapeenardega. Majast vaid paarikümne meetri kaugusel kohiseb
mets ja lähimad naabrid elavad mitu kilomeetrit eemal külas. Võõraid
satub siiakanti haruharva. Seda parem – siis ei pea kratitüdruk pidevalt
vaeva nägema, et saba võõraste pilkude eest varjata.

Triinu ema jälgib väga hoolikalt, et võõrad kratist teada ei saaks. See veel
puuduks, et uudishimulikud teadlased hakkaksid kratti kuskil steriilses
laboris uurima! Kratal on oma eluga hoopis teised plaanid kui laboriroti
mängimine: et oleks lõbus, et võiks olla koos kallite inimestega ja et saaks
teha midagi huvitavat. Kõige parem oleks muidugi kõik kolm head asja
korraga: teha koos kallite inimestega midagi huvitavat ja lõbusat. Nagu
näiteks minna Triinuga Suurele Autotuurile!

„Sa ei ole ometi kojusõidust liiga väsinud? Sa tulid ju bussiga ja said seal puhata. Siis lähme täna! Küsime emalt autovõtmed ja sõidameeeee!” tantsib Krata vaimustunult ümber sõbra.

„Me ei saa sõita,” ohkab Triinu veel raskemalt.

„Ära ohi! Hea küll, kui täna ei saa, siis homme ikka,” sõnab kratt reipalt.

„Homme ka ei saa. Ega ülehomme. Üldse ei saa,” ohkab Triinu nii sügavalt, nagu oleks tema õlgadele laotud kogu maailma mured.

„Miks?” vajub Krata nagu pikaks.

„Mul ei ole juhiluba,” vastab Triinu rusutult ja lükkab koduvärava lahti. „Ma kukkusin autokooli sõidueksamil läbi.”

Triinu viimaseid sõnu kuuleb ka ema, kes on tütrele õue vastu rutanud.

„Pole hullu, kullake!” lohutab ema. „Lähed uuesti eksamile.”

„Muidugi!” vastab Triinu mornilt. „Aga see pole üldse aus! Ma ju tegelikult oskan täitsa hästi sõita, läksin lihtsalt närvi. Pean vist veel sõidutunde võtma enne järgmist eksamit...”

„Kas sul ikka on seda juhiluba vaja? Äkki teed veel avarii...” muretseb ema. „Need autosõidutunnid on hirmus kallid ka.”

Triinu pigistab huuled jonnakalt kokku. Ta on kindel, et kui ta autojuhtimise õppimist juba kord alustas, siis läheb ka lõpuni välja! Ainult sellest on hirmus kahju, et ei saagi praegu Suurele Autotuurile minna...

Kuhu ema kadus?

Ahjusoojus ja lambivalgus. Ema küpsetatud õunakook oma aia õuntest. Piparmünditee, samuti oma aiast. Naer ja nali, kallistused ja lõbus jutuvada. Iga pisiasi ajab naerma: kuidas Krata sabaots kogemata tee sisse sulpsab või kuidas Triinu teatab, et võtab nüüd viimase tükikese kooki ... ja siis veel ... kuni pärast viimase viimast ampsu enam tõesti kõhus ruumi ei ole.

Uneaeg! Triinu poeb voodisse oma vanas toas ja Krata vupsab sealsamas kõrge riidekapi otsa, kuhu ta on endale mõnusa pehme pesakese sisse seadnud. Akna taga sirav täiskuu on nii suur ja ümmargune, nagu kavatses ta hoopis päikeseks muutuda.

Kõdikõdikõdi... Oh seda päikesekiirekõdi! Viuh! lööb Krata järgmisel hommikul silmad lahti ning otsekui kogemata libiseb tema sabaots üle põõnava Triinu nina. Kui neiu hakkab silmi avama, lipsab kratitüdruk aknast õue.

„Ma tean, et see olid sina, Krata!” hõikab Triinu ning kõnnib haigutades ja ringutades kööki. Ta on öösärgis ja paljajalu. Siledad põrandalauad ja kulunud kaltsuvaibad hellitavad taldu nõnda õrnalt, nagu oleksid siidist ja sametist.

Kodus on ikka nii kosutav olla, tunneb Triinu. Ta valmistab Kratale tassi kakaod ja endale suure kruusitäie kuuma kohvi ning istub köögilaua taha. Aga ... midagi on valesti! Kõik on justnagu kodus ikka, aga miski on täiesti ebatavaline.

Ahaa, ema ei ole siin, taipab Triinu.

Harilikult on kirjanikust ema alati esimesena ärkvel ja naudib hommi-
kuti värske peaga töötamist. Nii et kui Krata ja Triinu alles uneriismeid
silmist hõõruvad, on ema juba hulk aega arvutiklahve klõbistanud. Nüüd
aga pole emast kippu ega kõppu.

Avatud aknast tuiskab sisse Krata, uus kuldne nokkmüts peas, ning
maandub lauale.

„Kus ema on?” pärib Triinu.

„Kas ta ei olegi veel tagasi tulnud?” imestab Krata, lonksates isukalt oma
kakaod. „Mmmm, kui maitsev! Sa oled maailma parim kakaotegija.”

„Kust tagasi?” üllatub Triinu. „Me soovisime ju eile õhtul üksteisele head
ööd ja siis läksime oma tubadesse magama. Mäletad, Krata, me veel vaata-
sime koos läbi akna, kui ilusti taevas täiskuu säras.”

„Ainult sina läksid magama,” täpsustab Krata. „Ükski maagiline olend ei
raatsi täiskuuööd magamiseks raisata. Mina lihtsalt puhkasin natuke kapi
otsas ning siis tuuseldasin veidike ringi. Su ema tegi samamoodi.”

„Sinust ma saan aru, sa oled ju kratt. Aga minu ema on inimene, mitte
mingi maagiline olend. Ja tal on kombeks öösiti magada,” vaidleb Triinu
vastu.

„Heheh,” itsitab Krata. „Niimoodi sa arvad jah!”

„Kas ema käis samuti tulihännaks ja te lendasite koos kuskile?” uurib
neiu.

„Ei, emal on oma rada,” vastab Krata tõsiselt. „Sa ei ole temaga vist ammu
rääkinud, et sa seda ei tea.”

„Misasja!” imestab Triinu. „Alles eile me ju rääkisime pikalt...”

„... sinu elust ülikoolis,” lõpetab Krata lause. „Vot, just! Millal sa ise
viimati emalt küsisid, kuidas tal päriselt elu läheb?”

„Noh ... jah...” Triinu kohmetub. „Ma mõtlesin, et tal on nagunii kõik
samamoodi nagu alati. Teeb kirjanikutööd ja kantseldab sind.”

„Miks peaks keegi mind kantseldama?” imestab Krata, püüdes keeleotsa
ninasõõrmesse toppida.

„Krata, ära topi keelt ninna!” palub Triinu.

„See ei ulatugi, keel on kahjuks liiga lühike,” nendib Krata. „Aga ma ei ole mingi kantsik, keda kantseldakse!”

„Kantsik on hoopis vanaaegne piits, millega lüüakse,” naerab Triinu, „nii et see sa ei ole kohe kindlasti. Ja ema ... eee ... mitte ei kantselda, vaid lihtsalt tegeleb sinuga. Ta on ju sinu sõber. Emal ei ole eriti palju sõpru ja needki vähesed elavad siit maakohast kaugel.”

„Tegelikult on tal palju uusi sõpru,” vaidleb Krata vastu. „Karvaseid ja neljajalgseid sõpru, kellega koos ta öösiti ringi jookseb.”

Triinu tõmbab endale ehmatuses suure sõõmu kohvi otse hingekurku ja hakkab abitult läkastama.

Krata klopib talle abivalmilt seljale.

„Kas...” hingeldab Triinu, kui saab taas normaalselt hingata, „sa tahad öelda, et minu ema käib libahundiks?”

Krata noogutab.

